

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 kwietnia 2026 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **T. P.**

skazanego z art. 157 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 września 2025 r., sygn. akt X Ka 388/25, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 5 grudnia 2024 r., sygn. akt V K 2748/23,

**p o s t a n a w i a:**

**1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**

**2) obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie wyrokiem z dnia 5 grudnia 2024 r., sygn. akt V K 2748/23, uznał oskarżonego T. P. za winnego tego, że w dniu 18 sierpnia 2023 roku w W. przy ul. [...] spowodował naruszenie czynności

narządów ciała R. P. na okres trwający dłużej niż 7 dni w postaci złamania żuchwy, poprzez uderzenie go w twarz, to jest występku z art. 157 § 1 k.k. Za ten czyn Sąd na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k., stosując na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy Kodeksu karnego obowiązujące w dacie czynu, wymierzył oskarżonemu karę 1 roku ograniczenia wolności, połączoną z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Nadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego R. P. kwoty 7.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, a na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczył okres jego zatrzymania w sprawie.

Wyrok powyższy został zaskarżony apelacjami obrońcy oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Po ich rozpoznaniu Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 23 września 2025 r., sygn. akt X Ka 388/25, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji.

Od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego T. P., zaskarżając go w całości na korzyść skazanego. Autor kasacji sformułował następujące zarzuty naruszenia prawa procesowego:

1. *art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegające na wydaniu wyroku przez Sąd nienależycie obsadzony, albowiem w składzie orzekającym zasiadała osoba powołana na urząd sędziego z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku, co - w świetle art. 45 Konstytucji RP oraz art. 6 EKPC - narusza standard Sądu niezależnego, bezstronnego i ustanowionego ustawą, a tym samym stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą powodującą konieczność uchylenia wyroku.*
2. *art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 45 Konstytucji RP oraz art. 6 EKPC, polegające na zaniechaniu zbadania z urzędu bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady Sądu I instancji - mimo że wyrok został wydany z udziałem osoby powołanej na urząd sędziego przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej*

*ustawą z dnia 8 grudnia 2017 roku - co obligowało Sąd odwoławczy do uchylenia wyroku Sądu Rejonowego.*

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza akt sprawy oraz uchwały KRS dostępnej w domenie publicznej nie pozwala na wysnucie wniosku, jakoby zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22) brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed nowo powołaną Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że należy wykazać in concreto, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem danego sędziego do sądu, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd w składzie którego zasiada taki sędzia jest sądem nienależycie obsadzonym. Jak wynika z akt sprawy ani z uzasadnienia kasacji, kwestia powołania sędziego orzekającego w sprawie nie wskazuje na zaistnienie takich wad, które powodowałyby konieczność uznania, że w istocie w tej konkretnej sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Zwłaszcza, że w tym zakresie poszerzonej argumentacji nie przedstawił sam skarżący, pozostając na bardzo ogólnych twierdzeniach. Nie wskazał żadnych okoliczności, które in concreto prowadziłyby do potwierdzenia się sygnalizowanych przez niego obaw w odniesieniu do niezawisłości członka składu sądu w niniejszej sprawie. W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka konsekwentnie podkreśla się, że ocena niezawisłości i bezstronności sędziego musi być przeprowadzona w konkretnych okolicznościach danej sprawy (tzw. "test niezawisłości"). Nie wystarczy ogólne odwołanie się do sposobu powołania sędziego.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]